

Suruisasti suhke tuulen
nostaa aallokot apeat
laahaaviksi laahuksiksi,
ajattaran mainingeiksi,
lohdutonna loiskuviksi,
lotiseviksi vesiksi
marrasröntien rämeille,
mutakoille mustimmille
harmaan syksyn syövereissä,
häivenseiteissä hämärän.

Varis vaakkuu, mielipuoli.
Rujo raakunta rahisten
piinaa lailla raspin raaston
korvia kumaran miehen,
harhailijan harmaapäisen
kuraisella kuormatiellä
alla haalean halavan
silvottujen vitsaksien.

Hiljaa hiertää tiimahiekka,
konsa kuoli toivo multa.
Lapsenuskoni kadotin.
Jä i kouriini kissankulta.
Rakastin minäkin kerran.
Minne rakkauden kadotin?

Jo soi kutsu kulkurille
alle pihlajan pimeään
käydä tuonelan tuville
manan maammon poikueksi,
vyöryihin vilakan virran
seuraan joutsenen joluvan.

Oi suuri, heleä Henki,
aina armias Jumala,
kurjaa auta ahdingossa,
ahdistuksen ahraimessa.

Anna uusi syntyminen,
elvytä elämän teille.
Uusi tietoisuus rakenna,
tunteet tuoreet, aistit aidot
lumoutua luomistöistä,
rakastaa lähimmäisiä.

Vainen pyydän, Armonlähde,
anna auvo lapsellesi
syntyä kevätkedoille,
konsa kukkuu kultakurkku,
huumaa kaikin tuoksu tuomen,
virtaa välkkien vetonen.

Älä rântien rämeille,
rannoille rapakkoliejun
enää päästä kurjintasi,
minua mitättömintä.